

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av 26 och 27 § lagen om utrikesförvaltningen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att 26 och 27 § lagen om utrikesförvaltningen ändras. Paragraferna gäller personal, som inte hör till utrikesförvaltningen, och dess verksamhet vid Finlands beskickningar utomlands. Avsikten är att ändra lagen om utrikesförvaltningen så, att i lagen regleras endast de allmänna grunderna för att sådana tjänstemän som är sända av olika myndigheter arbetar vid beskickningarna. Närmare bestämmelser skall enligt för-

slaget utfärdas genom förordning av statsrådet. Detta öppnar möjligheter för nya förvaltningsarrangemang. Dock skall huvudsakligen utrikesförvaltningens tjänstemän stå för beskickningarnas verksamhet. I bestämmelsen om privaträttsliga sammanslutningars koppling till en beskickning föreslås mindre preciseringar.

Lagen avses träda i kraft under år 2002.

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge

1.1. Lagstiftning och praxis

Finska statens utrikesrepresentation bottnar i Wienkonventionerna om diplomatiska förbindelser och konsulära förbindelser (FördrS 3-4/1970 och 49-50/1980) samt på andra folkrättsliga normer och sedvanor. I den inhemska lagstiftningen bottnar Finlands representation utomlands i lagen om utrikesförvaltningen (204/2000) och har formen utrikesrepresentation som organisationsmässigt är underställd utrikesministeriet. Den organisatoriska och tjänstemannarättsliga utgångspunkten är därför att utrikesförvaltningens tjänster och uppgifter står för verksamheten vid beskickningarna utomlands.

Lagen om utrikesförvaltningen, som trädde i kraft i mars 2000, inbegrep för första gången bestämmelser om den ställning som personer utanför utrikesförvaltningen har vid beskickningarna. Visserligen har det redan årtionden funnits två tjänstemannagrupper som arbetat inom utrikesrepresentationen men som haft tjänst inom de sändande myndigheterna. Dessa två grupper är militärattachéerna och övriga militära tjänstemän inom försvarsmakten samt Teknologiska utveck-

lingscentralens (Tekes) industrisekreterare och teknologiexperter. Lagstiftningen om utrikesförvaltningen kände emellertid inte till dessa specialfall före den gällande lagstiftningen.

Lagen om utrikesförvaltningen innehåller uttömmande bestämmelser om vilka tjänstemän och andra personer som kan arbeta vid utrikesbeskickningarna och vilken deras ställning är. Lagens 25 § handlar om försvarsmaktens tjänstemän, 26 § om Teknologiska utvecklingscentralens personal och 27 § om anställda vid privaträttsliga sammanslutningar. Dessa nya bestämmelser har visat sig vara nödvändiga för att rätta till lagstiftningens tidigare bristfälliga grund och en växlande praxis.

Myndigheternas internationella samarbete sköts även utanför beskickningsnätverket. I dessa fall kan en tjänsteman som vistas i ett stationeringsland inte få sådana privilegier och immuniteter enligt Wienkonventionen om diplomatiska förbindelser som endast en medlem av personalen vid en beskickning får.

1.2. Bedömning av nuläget

Utrikesutskottet konstaterade i sitt betän-

kande (UtUB 9/1999 rd) om det lagförslag (RP 139/1999 rd) som föregick lagen om utrikesförvaltningen att den föreslagna lagen innehåller bestämmelser om specialsakkunniga inom utrikesförvaltningen, som i regel står i tjänsteförhållande till ett annat ministerium eller inom ministeriets förvaltningsområde. Dessa specialsakkunniga anställs som tjänstemän för viss tid inom utrikesförvaltningen och är tjänstlediga från sin ordinarie tjänst så länge de arbetar vid en beskickning. Till gruppen specialsakkunniga hänförs tjänstemän vid Finlands ständiga representationer i internationella organisationer eller den i Bryssel belägna ständiga representationen vid Europeiska Unionen, nedan EU-representationen, men även exempelvis specialsakkunniga från polisen och tullarna som arbetar vid Finlands representationer i vårt närområde. Stödjande sig på erhållen information fann utrikesutskottet det nödvändigt att berörda ministerier i samråd diskuterar om det eventuellt finns behov av att ändra lagstiftningen gällande de specialsakkunniga.

Utöver det utredningsbehov som utrikesutskottet framförde har det framkommit andra synpunkter som förordar att bestämmelserna utvecklas vidare.

I beskickningarna finns, förutom utrikesförvaltningens sedvanliga tjänstemannakår, även personer som står i tjänsteförhållande som specialsakkunniga inom utrikesförvaltningen och som sköter sakkunniguppgifter inom andra förvaltningsområden. De praktiska arrangemangen kring denna praxis är i allmänhet att till specialsakkunnig väljs en tjänsteman vid ministeriet eller ämbetsverket i fråga som är tjänstledig från sin ordinarie tjänst under det tidsbestämda beskickningsarbetet. Från tjänstemannarättslig synpunkt sett är det fråga om ett arrangemang som är vanligt även på annat håll inom statsförvaltningen. Arrangemanget har inte behövt regleras genom några nya bestämmelser. Finansieringen av specialsakkunnigas tjänsteförhållanden har skett genom överföring av behövliga anslag till utrikesministeriet från ministeriet eller ämbetsverket i fråga.

Dessa arrangemang handlar endast om valda personers expertis å ena sidan och finansieringen av tjänsteförhållandet å andra sidan. De specialsakkunniga är utrikesför-

valtningens tjänstemän i beskickningens tjänst även om deras uppgifter i hemlandet knyter an till någon annan myndighet än utrikesministeriet.

Vid en granskning av skötseln av uppgifter inom olika förvaltningsområden vid beskickningarna och de specialsakkunnigas ställning kan man konstatera att det gällande arrangemanget, som grundar sig på att personerna står i tjänsteförhållande till utrikesförvaltningen, även i fortsättningen i regel är den rätta grunden för att få specialsakkunniga tjänstemän från andra förvaltningsområden till utrikesrepresentationen. Arrangemanget kan utvecklas vidare och det förutsätter inte ändringar i lagstiftningen.

Även om systemet med specialsakkunniga fungerar i huvuddrag är det i vissa specialfall ändamålsenligt att ordna verksamheten vid beskickningen så, att den som sköter uppgifter som ansluter till en viss myndighet inte är tjänsteman inom utrikesförvaltningen utan står i anställningsförhållande till myndigheten i fråga. När frågan har utretts har det framkommit ett behov av att i någon mån utvidga denna typ av arrangemang. I diskussionerna mellan representanter för utrikesministeriet och andra förvaltningsområden har de personal- och uppgiftskategorier som redogörs för i det följande tagits upp.

Vid ambassaden i Tallinn och tidigare också i Köpenhamn har tullens narkotikasambandsmän skött uppgifter enligt de överenskommelser som träffats med Sverige och Norge om gränstullsamarbete (FördrS 1-2/1963 och 36-37/1969) samt överenskommelsen med Estland om ömsesidig bistånd i tullfrågor (FördrS 42-43/1994). Tullens sambandsman står i tjänsteförhållande till utrikesförvaltningen såsom specialsakkunnig. I Moskva och S:t Petersburg finns tullens sambandspersoner i uppgifter som anknyter till överenskommelsen med Ryssland om samarbete och ömsesidigt bistånd i tullfrågor (FördrS 94-95/1994). I dessa fall medför uppgifternas särskilda natur att ett system, där sambandspersonerna operativt och förvaltningsmässigt hör till tullförvaltningen, lämpar sig bäst. Därmed skulle tjänstemännen också tydligare än nu representera de finländska tullmyndigheterna i det internationella samarbetet.

I EU-representationen i Bryssel finns en specialsakkunnig som fungerar som riksdagens sambandsperson. Eftersom uppgiften uttryckligen ansluter sig till riksdagen och inte till statsrådet vore det korrekt att tjänstemannen stod i tjänsteförhållande till riksdagens kansli.

Centralen för turistfrämjande (MEK) har verksamhet utomlands separat från beskickningarna. MEK har emellertid framställt ett önskemål till utrikesministeriet om att få ha sin verksamhet i anknytning till ambassaden i Moskva, eftersom det visat sig problematiskt att ha självständig verksamhet där p.g.a. de rådande förhållandena.

Inom Europeiska Unionen håller man på att grunda en enhet vid namn Eurojust för att effektivisera bekämpningen av grov brottslighet. Man har ansett att det är nödvändigt att ordna ställningen för Finlands nationella representant i Eurojust så, att representanten står i anställningsförhållande till riksåklagarämbetet, men eventuellt ändå arbetar som medlem av personalen vid den finländska beskickningen. I beskickningarna i Moskva, S:t Petersburg och Tallinn finns för närvarande specialsakkunniga inom internationell polisförvaltning som står i tjänsteförhållande till utrikesförvaltningen. Även dessa specialsakkunnigas ställning har tagits upp vid beredningen. Bestämmelserna behöver utvecklas så att de tydliggör hur verksamheten i dessa uppgifter styrs. Tills vidare avser man behålla polisförvaltningens specialsakkunniga som utrikesförvaltningens tjänstemän eftersom det i fråga om anställningsvillkoren inte gått att finna nya arrangemang med lösningar som tillfredsställt de olika parterna. Målet är likväl att uppgifter inom det internationella polisiära samarbetet i framtiden skall skötas vid beskickningarna på basis av tjänster inom polisförvaltningen.

Gemensamt för de nämnda personalgrupperna, med undantag för riksdagen, är att det är fråga om statsrådet underställda myndigheters verksamhet i vissa specialuppgifter. Så är fallet även i fråga om försvarsmakten och teknologiska utvecklingscentralen. Utrikesbeskickningens befogenhet som representant för finska staten och regeringen täcker i och för sig alla ministerier och förvaltningsområden. Specialarrangemang behövs närmast för

lägre myndigheters specialuppgifter.

Vid granskningen har man konstaterat att det finns några gemensamma kriterier som kan tillämpas vid utvecklandet av lagstiftningen. Att en tjänsteman som arbetar vid beskickningen står i tjänsteförhållande till den sändande myndigheten i stället för till utrikesförvaltningen kan anses motiverat då följande förutsättningar uppfylls:

1. Från statsförvaltningens synpunkt sett är det primärt fråga om det sändande myndighetens uppgifter och representerande av denna myndighet i det internationella samarbetet. Det är således egentligen inte fråga om utrikesbeskickningens uppgifter.

2. Uppgiften kräver direkt ledning från myndigheten i fråga, tillgång till dess datasystem eller utövande av befogenheter som hör till denna myndighet.

3. En skötsel av uppgifterna i samband med beskickningen och som medlem av dess personal är ändamålsenlig och förenlig med de nämnda Wienkonventionerna.

Med hänsyn till lagstiftningens struktur och utvecklandet av förvaltningen är det inte ändamålsenligt att i fortsättningen reglera varje specialfall skilt för sig i lagen om utrikesförvaltningen. I lagen behövs en generell bestämmelse, medan mer detaljerade bestämmelser kan utfärdas i statsrådets förordning om utrikesförvaltningen (256/2000).

Utöver bestämmelserna om olika myndigheters verksamhet inom beskickningarna har uppföljningen av lagen om utrikesförvaltningen gett vid handen att det är nödvändigt att revidera formuleringen av 27 § lagen om utrikesförvaltningen som gäller privata sektorn.

Vid beredningen av propositionen har man dessutom övervägt ändringsbehovet i annan lagstiftning vid sidan av ändringarna i lagen om utrikesförvaltningen. Enligt 80 § grundlagen skall grunderna för individens rättigheter och skyldigheter regleras i lag. Från denna synpunkt sett väcks en fråga om ställningen för den tjänsteman som förflyttas till beskickningen, dels med avseende på den allmänna tjänstemannalagstiftningen, dels med avseende på bestämmelserna om myndigheten i fråga.

I sig anses de ändringar som görs i lagen om utrikesförvaltningen räcka till som reglering

på lagnivå, vilket möjliggör att en tjänsteman arbetar vid en beskickning i den sändande myndighetens tjänst. Andra frågor bestäms av annan lagstiftning. Sådana frågor är beslutsfattandet i fråga om utnämning och förflyttning av dessa tjänstemän, möjligheten att bli hemförlovad mitt under verksamhetsperioden samt anställningsvillkoren.

För jämförelsens skull kan man när det gäller ställningen för de militärattachéer som arbetar vid beskickningarna konstatera att det i lagen om försvarsmakten (402/1974) finns bestämmelser om flyttningsskyldighet och rätt att söka ändring i samband med förflyttning. Enligt lagen i fråga skall dessutom lagen om ersättningar på grund av lokala särförhållanden samt andra förmåner till tjänstemän inom utrikesrepresentationen (651/1993) tillämpas också på militärattachéer.

De planerade nya arrangemangen gäller dock lösningar som omfattar endast några tjänstemän i taget. Det har därför inte ansetts nödvändigt att genomföra motsvarande lagändringar i detta sammanhang. Anställningsförhållandena kan ordnas på det sätt som presenteras i det följande.

För utrikesuppdrag som skall skötas vid en beskickning kan myndigheten i fråga (t.ex. tullverket) inrätta tjänster som på grund av uppgiftens art besätts för viss tid enligt 9 § 2 mom. statstjänstemannalagen (750/1994). Tjänstemannen förflyttas sålunda inte i sin egen tjänst till en annan uppgift i utlandet. Situationen är en annan om myndighetsorganisationen inkluderar utlandsenheter på basis av den lagstiftning som gäller myndigheten (t.ex. Tekes och MEK).

Finansministeriet kan besluta om betalning av särskilda ersättningar för utlandsuppdraget till en tjänsteman som arbetar i anslutning till en beskickning. Beslutanderätten grundar sig på 5 § 2 mom. 3 punkten lagen om statens tjänstekollektivavtal (664/1970). På tjänstemannen skulle således inte tillämpas lagen om särskilda ersättningar inom utrikesrepresentationen, men i praktiken är samma förmåner möjliga enligt beslut av finansministeriet.

2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen

Syftet med propositionen är att tillgodose de ändringsbehov som framkommit vid uppföljningen av den reformerade lagstiftningen om utrikesförvaltningen, som trädde i kraft i mars 2000. Målet är att utveckla bestämmelser som bättre än för närvarande möjliggör fungerande administrativa arrangemang och förfaringssätt för olika förvaltningsområden och sektorer utanför förvaltningen att arbeta vid utrikesbeskickningarna.

I 26 § lagen om utrikesförvaltningen skall föreskrivas om de allmänna grunderna och förutsättningarna för att tjänstemän arbetar vid beskickningarna och står i tjänsteförhållande till olika förvaltningsområden. De enda tjänstemän som uttryckligen nämns i lagen är tjänstemännen vid riksdagens kansli. I övrigt fastställs de tjänstemannagrupper som avses här i en förordning av statsrådet. Den allmänna förutsättningen är att uppgiften ansluter sig till verksamheten inom utrikesrepresentationen och att utrikesministeriet ger sitt tillstånd till arrangemanget. Den föreslagna ändringen möjliggör de arrangemang för exempelvis tull- och polisförvaltningen som redogjorts för ovan i avsnitt 1.2. Likväl är tjänster inom utrikesförvaltningen huvudregeln när det gäller verksamheten vid beskickningarna.

Gällande 26 § omfattar endast personalen vid Teknologiska utvecklingscentralen (Tekes). I fortsättningen skall en särskild bestämmelse om Teknologiska utvecklingscentralen inte finnas på lagnivå utan den nya 26 § skall gälla såväl andra myndigheter som centralen. I praktiken medför detta inte ändringar i ställningen för Teknologiska utvecklingscentralens personal eller dess möjligheter att arbeta inom beskickningarna.

I 27 § lagen om utrikesförvaltningen föreslås enbart preciseringar i ordalydelsen så att bestämmelsen bättre skall motsvara sitt syfte.

3. Propositionens verkningar

De föreslagna bestämmelserna handlar om ändringar i administrativa arrangemang. Arrangemangen förutsätter att tjänster inrättas vid myndigheterna i fråga och, på motsvarande sätt, att tjänsteförhållanden inom utrikesförvaltningen avslutas. Syftet är emellertid att personalens anställningsförmåner

kvarstår som förut.

Jämfört med nuläget innebär de föreslagna ändringarna inga betydande tilläggskostnader eller inbesparingar. Verksamheten finansieras med ifrågavarande myndighets anslag. Kostnaderna för anställningsförhållandena täcks direkt ur anslaget och kostnaderna för verksamhetslokaliteter och liknande allmänna utgifter enligt utrikesministeriets debitering på det sätt som man särskilt överenskommer.

4. Beredningen av propositionen

I sitt betänkande om lagen om utrikesförvaltningen konstaterade utrikesutskottet att det finns ett behov av att berörda ministerier i samråd diskuterar om det eventuellt finns behov av att ändra lagstiftningen gällande de specialsakkunniga (UtUB 9/1999 rd).

Den 11 september 2001 startade utrikesministeriet ett projekt om revidering av lagstift-

ningen om sådan personal vid beskickningarna som står utanför utrikesförvaltningen. Behövliga ändringar har beretts i en arbetsgrupp inom ramen för projektet. I Arbetsgruppen har ingått representanter från finansministeriet, inrikesministeriet, tullstyrelsen och centralkriminalpolisen, utöver utrikesministeriets representanter. Regeringens proposition har beretts som tjänsteuppdrag vid utrikesministeriet.

Utkastet till proposition sändes på remiss till ministerierna, riksdagens kansli, Ålands landskapsstyrelse, tullstyrelsen, centralkriminalpolisen, riksåklagarämbetet, Centralen för turistfrämjande, Teknologiska utvecklingscentralen och Finpro ry. Också beskickningarna utomlands hade möjlighet att ge ett utlåtande i saken.

Den föreslagna ändringen av lagen om utrikesförvaltningen har allmänt understötts i utlåtandena. I mån av möjlighet har synpunkterna i fråga om detaljer beaktats.

DETALJMOTIVERING

1. Lagförslaget

26 §. *Personer i anställningsförhållande till vissa myndigheter vid beskickningarna.* I det föreslagna 26 § 1 mom. föreskrivs om förutsättningarna för att tjänstemän och annan personal som står i ett anställningsförhållande till olika myndigheter kan arbeta vid beskickningen. Förutsättningarna är utrikesministeriets samtycke och att uppgiften ansluter sig till verksamheten inom utrikesrepresentationen på samma sätt som i den gällande 26 § om Tekes.

Närmare bestämmelser om de personalgrupper som avses här skall utfärdas genom förordning av statsrådet. I förordningen skall varje myndighet och vid behov även uppgiftsområdet eller en motsvarande avgränsning specificeras. Bestämmelsen för riksdagens kanslis del är dock direkt uttryckt i lagen.

Den föreslagna ändringen utvidgar bestämmelsen från att gälla endast Teknologiska utvecklingscentralen till att omfatta också övriga förvaltningsområden. Den särskilda be-

stämmelsen i 25 § om militärattachéer och annat militärt representantskap kvarstår emellertid på grund av de särdrag som är förknippade med denna typ av representation. Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om den här avsedda personalens ställning vid beskickningen. Ur organisatorisk synvinkel har en tjänsteman som står i den sändande myndighetens tjänst vid beskickningen en tudelad ställning: tjänstemannen är anställd av det sändande ämbetsverket eller den sändande inrättningen och leds i operativt hänseende av ämbetsverket eller inrättningen, men hör samtidigt till beskickningspersonalen och är i det avseendet underställd beskickningschefen.

Jämfört med den gällande ordalydelsen skall 2 mom. kompletteras med en formulering som uttrycker att de här avsedda personerna är underställda beskickningschefen, förutom i frågor som gäller den inre organisationen och ordningen, även i frågor som gäller allmänna förbindelser mellan Finland och en främmande stat eller en internationell organisation. Också de tjänstemän som i sitt arbete

vid beskickningarna är underställda olika myndigheters operativa ledning kan ha uppgifter som anknyter till utrikespolitiska frågor eller på annat sätt faller under utrikesförvaltningens verksamhetsområde. I dessa fall är uppgiften underställd beskickningschefen. Den föreslagna preciseringen ändrar i praktiken inte ställningen för Tekniska utvecklingscentralens personal vid beskickningarna. Det föreslås, att gällande 3 mom. slås samman med 2 mom.

Paragrafens föreslagna 3 mom. klarlägger frågan om vilken lagstiftning som skall tillämpas på den personal som avses här. Den föreslagna 26 § innehåller specialbestämmelser om personalens ställning vid beskickningarna. Till övriga delar tillämpas den lagstiftning som annars också tillämpas på den sändande myndigheten, som t.ex. den tjänstemannarättsliga lagstiftningen och de förvaltningsbestämmelser som utfärdats för myndigheten i fråga.

Den föreslagna ändringen av 26 § har två väsentliga dimensioner. För det första innebär förslaget att det finns möjlighet att utvidga arrangemangen med specialsakkunniga från olika förvaltningsområden som arbetar vid beskickningen men står i anställningsförhållande till den sändande myndigheten. För det andra flyttas regleringens detaljinnehåll från lagnivå till att regleras genom förordning av statsrådet. Eftersom detaljregleringen närmast handlar om ändamålsenliga arrangemang för förvaltningsmaskineriets verksamhet och det ordnande av tjänsteförhållandena och finansieringen som föranleds av det, är det motiverat att överlåta frågan till statsrådets avgörande.

I fortsättningen skall det sålunda vara möjligt att utveckla dessa arrangemang utan att ändra lagen om utrikesförvaltningen. Utöver det som har nämnts ovan i denna regeringsproposition är det emellertid inte att vänta att man skulle finna anledning att i någon större mån utvidga de avsedda arrangemangen inom en överskådlig framtid. Arbetet vid beskickningarna baserar sig i allmänhet även i fortsättningen på anställning inom utrikesförvaltningen.

27 §. *Medlem av beskickningspersonalen i vissa fall.* Endast några mindre justeringar av ordalydelsen i paragrafen är föreslagna. Med

justeringarna preciseras bestämmelsen.

Paragrafens tillämpning gäller i allmänhet personal som är anställd av Finpro eller någon annan förening. Likväl finns det fall, där en person som arbetar i samband med en beskickning inte egentligen är anställd av någon sammanslutning. Dessa fall kan gälla exempelvis förtroendeuppdrag (t.ex. vissa uppdrag inom Europeiska unionen eller internationella specialuppgifter, till vilka inte hör ett anställningsförhållande). Av denna anledning föreslås att den gällande definitionen i 27 § - den som är anställd vid en privaträttslig sammanslutning - ändras så, att ordalydelsen inte hänvisar till ett anställningsförhållande.

Paragrafens 1 och 2 mom. anknyter till varandra på så sätt att det föreslås att de i detta sammanhang slås samman. Av denna anledning blir nuvarande 3 mom. 2 mom. och paragrafen kommer därmed att innehålla sammanlagt 3 mom.

Enligt gällande 3 mom. godkänner utrikesministeriet en person som medlem av beskickningspersonalen för viss tid. Det föreslås att bestämmelsen preciseras så, att utrikesministeriets beslut i detta avseende gäller den s.k. utsända personalen. När det gäller den från stationeringslandet anställda personalens verksamhet vid beskickningen kan det avtalas friare, eftersom denna personal inte åtnjuter diplomatisk särställning.

I allmänhet är den tidsbegränsning som bestäms i denna paragraf motiverad och i praktiken möjlig eftersom t.ex. Finpro ry:s handelssekreterare har tidsbegränsade befattningar. I en del fall är emellertid verksamhetstiden inte känd på förhand. I dessa fall är det problematiskt att definiera den vissa tiden. Utrikesministeriets möjlighet att frånta en person medlemskapet i beskickningspersonalen är då en tillräcklig kontrollmetod. Därmed finns det anledning att av särskilda skäl tillåta, att en person upptas som medlem i beskickningspersonalen även på obestämd tid.

Det föreslagna 3 mom. motsvarar gällande 4 mom.

2. Närmare bestämmelser

Den föreslagna ändringen av 26 § lagen om

utrikesförvaltningen förutsätter att närmare bestämmelser om den personalgrupp vid en beskickning som står i tjänsteförhållande till en sändande myndighet utfärdas genom förordning av statsrådet. Syftet är att till statsrådets förordning om utrikesförvaltningen foga en ny 21 a §, i vilken myndigheterna och uppgifterna i fråga fastställs. Det är vidare nödvändigt att justera förordningens 18 § att motsvara den nya regleringen.

3. Ikraftträdande

Den föreslagna lagen avses träda i kraft under år 2002.

4. Lagstiftningsordning

Propositionen innehåller förslag till bestämmelser i lagen om utrikesförvaltningen som

gäller ändrade former för utrikesrepresentationens förvaltningsarrangemang. Propositionen har därför inte särskilda grundlagsrättsliga dimensioner. Det föreslås att lagen stiftas i vanlig lagstiftningsordning i enlighet med 72 § grundlagen.

Den föreslagna ändringen i 26 § lagen om utrikesförvaltningen innehåller ett nytt bemyndigande att utfärda förordning. De administrativa arrangemangen skall regleras i detalj genom en förordning av statsrådet i enlighet med 80 § grundlagen, medan de grundläggande bestämmelserna finns i lag. Närmare motiveringar om ändringen av författningsnivå har getts i samband med lagförslagets detaljmotivering.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av 26 och 27 § lagen om utrikesförvaltningen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 25 februari 2000 om utrikesförvaltningen (204/2000) 26 och 27 § som följer:

26 §

Personer i anställningsförhållande till vissa myndigheter vid beskickningarna

Med utrikesministeriets samtycke kan tjänstemän och andra personer som står i anställningsförhållande till myndigheter inom olika förvaltningsområden vara medlemmar av beskickningspersonalen i sådana uppgifter vid ifrågavarande myndighet som ansluter sig till verksamheten inom utrikesrepresentationen. Genom förordning av statsrådet bestäms närmare om den personal och de uppgifter som avses ovan. Också personal vid riksdagens kansli kan under samma förutsättningar vara medlemmar av beskickningspersonalen. De personer som avses i 1 mom. lyder under beskickningschefen i ärenden som gäller allmänna förbindelser mellan Finland och en främmande stat eller internationell organisation samt ärenden som gäller beskickningens interna förvaltning och ordning. Utrikesministeriet kan frånta en person som avses här medlemskapet i beskickningspersonalen, om det finns vägande skäl till det. I övrigt tillämpas de bestämmelser som gäller myndigheten i fråga på de i denna paragraf avsedda personernas verksamhet.

27 §

Medlem av beskickningspersonalen i vissa fall

En person som inte står i anställningsförhållande till en offentligrättslig sammanlutning kan vara medlem av beskickningspersonalen, om det finns särskilda skäl till det och personens uppgifter ansluter sig till verksamheten inom utrikesrepresentationen. Den som avses här är skyldig att samarbeta med beskickningen och iakttä de föreskrifter och anvisningar som gäller beskickningens interna förvaltning och ordning. Utrikesministeriet fattar beslut om att godkänna en person som avses i 1 mom. som medlem av den utsända beskickningspersonalen för viss tid eller, av särskilda skäl, tills vidare. Utrikesministeriet kan frånta en person medlemskapet i beskickningspersonalen, om det finns grundad anledning till det.

Bestämmelser som preciserar denna paragraf kan utfärdas genom förordning av statsrådet.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Helsingfors den 26 april 2002

Republikens President

TARJA HALONEN

Utrikesminister *Erkki Tuomioja*

Lag

om ändring av 26 och 27 § lagen om utrikesförvaltningen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 25 februari 2000 om utrikesförvaltningen (204/2000) 26 och 27 § som följer:

Gällande lag

26 §

Personer i anställningsförhållande till teknologiska utvecklingscentralen vid beskickningarna

Med utrikesministeriets samtycke kan tjänstemän och andra personer som står i anställningsförhållande till *teknologiska utvecklingscentralen* tjänstgöra som medlemmar av beskickningspersonalen i uppgifter som ansluter sig till verksamheten inom utrikesrepresentationen så som bestäms i *lagen om teknologiska utvecklingscentralen (429/1993)* eller i *förordning som utfärdats med stöd av den*.

De personer som avses i 1 mom. *samarbetar med beskickningen* och lyder under beskickningschefen i ärenden som gäller beskickningens interna förvaltning och ordning.

Utrikesministeriet kan frånta en person enligt 1 mom. medlemskapet i beskickningspersonalen, om det finns vägande skäl till det.

Förslag

26 §

Personer i anställningsförhållande till vissa myndigheter vid beskickningarna

Med utrikesministeriets samtycke kan tjänstemän och andra personer som står i anställningsförhållande till *myndigheter inom olika förvaltningsområden* vara medlemmar av beskickningspersonalen i sådana uppgifter vid *ifrågavarande myndighet* som ansluter sig till verksamheten inom utrikesrepresentationen. *Genom förordning av statsrådet bestäms närmare om den personal och de uppgifter som avses ovan. Också personal vid riksdagens kansli kan under samma förutsättningar vara medlemmar av beskickningspersonalen.*

De personer som avses i 1 mom. lyder under beskickningschefen i ärenden som gäller *allmänna förbindelser mellan Finland och en främmande stat eller internationell organisation* samt ärenden som gäller beskickningens interna förvaltning och ordning. Utrikesministeriet kan frånta en person som avses här medlemskapet i beskickningspersonalen, om det finns vägande skäl till det.

I övrigt tillämpas de bestämmelser som gäller myndigheten i fråga på de i denna paragraf avsedda personernas verksamhet.

27 §

27 §

Medlem av beskickningspersonalen i vissa fall

Den som är anställd vid en privaträttslig sammanslutning kan upptas som medlem av beskickningspersonalen, om det finns särskilda skäl till det och den anställdes uppgifter ansluter sig till verksamheten inom utrikesrepresentationen.

De personer som avses här är skyldiga att samarbeta med beskickningen och iakttä de föreskrifter och anvisningar som gäller beskickningens interna förvaltning och ordning.

Utrikesministeriet fattar beslut om att godkänna en person enligt 1 mom. som medlem av beskickningspersonalen för viss tid. Utrikesministeriet kan dock frånta en person medlemskapet i beskickningspersonalen innan denna tid går ut om det finns grundad anledning till det.

Bestämmelser som preciserar 1—3 mom. kan utfärdas genom förordning.

Medlem av beskickningspersonalen i vissa fall

En person som inte står i anställningsförhållande till en offentligrättslig sammanslutning kan vara medlem av beskickningspersonalen, om det finns särskilda skäl till det och personens uppgifter ansluter sig till verksamheten inom utrikesrepresentationen. Den som avses här är skyldig att samarbeta med beskickningen och iakttä de föreskrifter och anvisningar som gäller beskickningens interna förvaltning och ordning.

Utrikesministeriet fattar beslut om att godkänna en person som avses i 1 mom. som medlem av den utsända beskickningspersonalen för viss tid eller, av särskilda skäl, tills vidare. Utrikesministeriet kan frånta en person medlemskapet i beskickningspersonalen, om det finns grundad anledning till det.

Bestämmelser som preciserar denna paragraf kan utfärdas genom förordning av statsrådet.